

**Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság**  
**2.Bf.97/2019/11. szám**

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2019. évi június hó 20. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

**í t é l e t e t :**

A kábítószer kereskedelem büntette és más bűncselekmény miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2019. év március hó 13. napján kihirdetett 8.B.34/2018/22. számú ítéletét **megváltoztatja.**

Elrendeli a vádlott pártfogó felügyeletét.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

**I n d o k o l á s :**

A Budapest Környéki Törvényszék a 2019. március hó 13. napján kihirdetett 8.B. 34/2018/22. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki kábítószer birtoklása büntetében (Btk. 178. § (1) bekezdés IV. fordulat, (2) bekezdés c) pont), ezért 2 év szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtását 4 évi próbaidőre felfüggesztette. A szabadságvesztés büntetés végrehajtásának elrendelése esetére azt börtön fokozatban rendelte végrehajtani, rendelkezett arról is, hogy legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A végrehajtás elrendelése esetére a büntetésbe beszámítani rendelte a vádlott által előzetes fogva tartásban töltött időt. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen az ügyész jelentett be fellebbezést a vádlott terhére téves minősítés miatt és a büntetés súlyosítása céljából.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.302/2019/4. számú átiratában az ügyészi fellebbezést helyes indokainál fogva fenntartotta, hivatkozott a Pest Megyei Főügyészség fellebbezésének tartalmára.

A Pest Megyei Főügyészség a fellebbezés indokolásában kifejtette, hogy a törvényszék az eljárási szabályok megtartásával lefolytatott eljárás eredményeképpen megalapozott tényállást állapított meg. Helyesen következtetett a vádlott bűnösségére, azonban a cselekmény minősítése az anyagi jognak nem felel meg. Utalt rá, hogy a bírói gyakorlat szerint a kábítószer tartalmazó cigarettának több elkövető által történő közös elszívása a cigaretta tulajdonosa részéről nem az átadás, hanem a tartás keretében értékelendő (BH 2003.182.számú jogeset). A jelen ügyben azonban nem

marihuánás cigarettáról van szó, ahol ugyanazt a mennyiséget fogyasztja el a közös elszívás során a cigaretta tulajdonosa és tőle átvető. Itt minőségileg és jellegre más szerről, kokainról van szó, mely esetén a közös fogyasztás fogalmilag kizárt. Valóban megállapítható, hogy a vádlott és a fiatalkorú leány a kokaint közösen, a vádlott tenyeréből fogyasztotta el, azonban mindenki a saját adagját külön-külön és nem ugyanazt a mennyiséget. (Kúria Bfv. I.1.300/2015/8. számú jogeset)

A kábítószer átadása a bírói gyakorlat szerint az, ha az elkövető a birtokában, illetve rendelkezése alatt tartott kábítószerrel egy konkrét személy birtokába adja, aki azt maga fogyasztja el. Ez jelen esetben a saját adag vádlott tenyeréből való felszívásával be is következett. Az a körülmény, hogy a vádlott is fogyasztott egy adagot a fiatalkorú mellett, nem mentesítheti, legfőképpen ezen többletmagatartás nem lehet enyhébb elbírálás alapja.

Álláspontja szerint a tényállás alapján a vádlott bűnösségének megállapítása a Btk.177.§ (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (4) bekezdés I. fordulata szerint minősülő és büntetendő tizennyolcadik életévét be nem töltött személynek csekély mennyiségű kábítószer átadásával elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetében indokolt.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség írásbeli átiratában a teljes terjedelmű felülbírálatot igénylő ügyben nyilvános ülés kitűzésére tett indítványt, amelyen az ügyész nem kívánt részt venni.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le az eljárást, mely szabályok kizárólag a vádlott kezelőorvosának tanúkénti kihallgatásánál sérültek. A tanú figyelmeztetése nem terjedt ki arra, hogy a foglalkozásánál fogva titoktartásra köteles személy a tanúvallomást megtagadhatja, ha a tanú vallomása a titoktartási kötelezettségét megsértené, kivéve, ha ez alól a jogosult felmentette. (Be.173.§ (1) bekezdés a.) pont)

A tanúzási figyelmeztetést, valamint a tanúnak a figyelmeztetésre adott választ jegyzőkönyvbe kell venni. Ennek elmaradása esetén a tanú vallomása bizonyítási eszközként nem vehető figyelembe. (Be.177.§ (1) és (2) bekezdése)

A relatív eljárási szabálysértés a tanúvallomás tartalmának a bizonyítékok köréből történő kirekesztésével küszöbölhető ki, figyelmen kívül hagyása ugyanakkor az ügy érdemét nem érinti. A kihallgatás szükségtelen volt a vádlott általános egészségi és pszichés állapotára, a rendelkezésre álló igazságügyi szakértői véleményhez képest túlbizonyítást eredményezett.

Az ügyészi álláspont szerint a törvényszék ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette, a bizonyítékok mérlegelése alapján megállapított tényállás megalapozott, a másodfokú eljárásban irányadó. Tévedett az elsőfokú bíróság a vádlotti magatartás jogi minősítésének meghatározásakor.

Indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a vádlott bűnösségét a Pest Megyei Főügyészség fellebbezés indokolásában írtaknak megfelelően a Btk.177.§ (1) bekezdés a) pontjába ütköző pontjába ütköző és a (4) bekezdés I. fordulata szerint minősülő tizennyolcadik életévét be nem töltött személynek csekély mennyiségű kábítószer átadásával elkövetett kábítószer kereskedelem büntetében is állapítsa meg.

A vád tárgyává tett bűncselekmény tárgyi súlyára, valamint a büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülményekre figyelemmel a büntetés súlyosítását tartotta indokoltnak. A speciális prevenció nem előzheti meg a generális prevenciót, mert a társadalom védelme nem hagyható figyelmen kívül a joghátrány alkalmazásakor. Az elsőfokú bíróság enyhítő szakasszal szabta ki a büntetést, melyet felfüggesztett, és egyvel enyhébb végrehajtási fokozatot is alkalmazott, mely

kedvezményeket a vádlott egészségi állapotával nem lehet alátámasztani.

A törvényszék által értékelt bűnösségi körülményeket módosítandónak tartotta. A vádlott beismerését véleménye szerint árnyalja, hogy azt ismerte be, amit nem tudott vitatni. Megbánást az utolsó szó jogán tanúsított csak. A birtokolt kábítószer mennyisége helyesen nem a különösen jelentős mennyiség alsó határához közeli, hanem annak közel másfélszerese. A vádlott állandó betegsége enyhítő körülményként kisebb súllyal jöhet szóba, mert a bűncselekmény elkövetésében gátló tényezőt nem jelentett számára.

Az ítélet járulékos rendelkezéseit törvényesnek találta.

Indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéletábla a törvényszék ítéletét a minősítésen túl a büntetés kiszabása körében változtassa meg akként, hogy a vádlottal szemben kiszabott büntetést súlyosítsa a szabadságvesztés tartamának felemelésével, a végrehajtási fokozat fegyházban megállapításával, a szabadságvesztés tartamához igazodó tartamú közügyektől eltiltás kiszabásával és a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére vonatkozó rendelkezés mellőzésével. Egyebekben pedig az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A vádlott védője az ügy tárgyalásra tűzését indítványozta, mert szükségesnek tartotta a vádlott kezelőorvosának ismételt tanúkénti kihallgatását a törvényi figyelmeztetések pótlásával. Álláspontja szerint nincs lehetőség a tanúvallomás kirekesztésére az eljárási szabályok megsértése miatt, mert a tanú vallomása nélkül az orvos-szakértői vélemény egyes megállapításai sem értelmezhetők.

A Fővárosi Ítéletábla az ügyet nem tűzte tárgyalásra, mert a tanú ismételt kihallgatását nem tartotta szükségesnek a lentebb írt okból.

A kitűzött nyilvános ülésen a védő perbeszédében az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta annak helyes indokainál fogva. Az ügyészi indítvány tartalmával sem a minősítést, sem a büntetés kiszabást illetően nem értett egyet. A vádlott egészségi állapotának hangsúlyozásával a speciális prevenció előtérbe helyezését kérte. Nem osztotta az ügyészi érvelést tekintetben, hogy a beismerés, megbánás ne lenne teljes értékű enyhítő körülmény. Ugyanakkor az időmúlás enyhítőkénti értékelését kérte, melynek nyomatakát fokozza, hogy a beteg vádlott fél évig előzetes letartóztatásban volt.

Az ítéletábla az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelemben felülbírált a Be.590.§ (1) és (2) bekezdése alapján.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat megtartotta.

Az orvos foglalkozású tanúnak - aki a vádlott kezelőorvosa volt - a figyelmeztetése nem történt meg a Be.173.§ (1) bekezdésében írtakra (az orvos foglalkozásánál fogva titoktartásra köteles, ebben a körben a vallomást megtagadhatja), kivéve ha a jogszabályban írtak szerint a jogosult ez alól felmentette. Jelen ügyben ez történt, mert a terhelt már a tanú idézését megelőzően az orvosi titoktartás alóli felmentést írásbeli beadványban megadta. A védő 2018. november hó 6. napján érkezett beadványában (2018. november 6.) a tanú idézését azzal kérte, hogy a terhelt az orvosi titoktartás alóli felmentést megadja.

A felmentés birtokában nincs perjogi relevanciája, hogy a fenti tényközlés nem lett külön jegyzőkönyvezve a tanú vallomásánál, mert a terhelt a felmentést korábban megadta. A

tanúvallomásból származó bizonyíték kirekesztése nem szükséges. Ugyanakkor egyetértett az ügyészség azon álláspontjával az ítélet táblája, hogy a tanú vallomása nélkül kizárólag az orvosi dokumentációk alapján is elkészíthető lett volna dr. Dombai Gyula írásbeli orvosszakértői véleménye az okirati bizonyítékok és a vádlott vizsgálata alapján, a tanú kihallgatásával az ügyben túlbizonyítás történt. A védő sérelmezte perbeszédében, hogy nem dr. Szeles Géza szakértő került bevonásra az eljárásba, aki korábban „magánszakvéleményt” adott. Az ítélet táblája megítélése szerint nem kifogásolható perjogilag, hogy a törvényszék más szakértőt rendelt ki.

A törvényszék az ügyben szükséges bizonyítást lefolytatta, megalapozott tényállást állapított meg, mely mentes a Be.592.§ (2) bekezdés a)-d) pontjaiban felsorolt megalapozatlansági hibáktól, ezért az a Be.591.§ (1) bekezdése alapján a másodfokú bíróság számára irányadó volt.

A megalapozottan megállapított tényekből a törvényszék helytállóan következtetett a vádlott bűnösségére, a cselekmény jogi minősítése is törvényes.

A minősítést illetően az ítélet táblája nem osztotta az ügyészség álláspontját. A törvényszék által kifejtettek az ítélet 12. oldal 2. bekezdésétől a 13. oldal 2. bekezdéséig helytállóak.

Az ítélet táblája a BH 2003.182. számú jogesetet (Legfelsőbb Bíróság Bf.III.1216/2001.) jelen ügyben is irányadónak tekintette. Az ügyészség sem vitatta, hogy a kialakult ítélkezési gyakorlat egységes abban, hogy a kábítószer tartalmazó cigaretta közös elszívása a cigaretta tulajdonosa részéről nem minősül a kábítószer átadásának.

Nem állja meg a helyét azon ügyészi okfejtés, hogy jelen esetben saját, átadott mennyiség felszívása történt meg, mert a vádlott által elővett ugyanazon kokain adagból szippantottak mindketten a vádlott tenyeréből. Nem állapítható meg, hogy ki mekkora adagot szippantott fel, az ítélet táblája megítélése szerint a közös fogyasztás jelen esetben is fennáll. Nincs jelentősége annak, hogy marihuana, vagy kokain a kábítószer, a minősítés nem függhet a kábítószer fajtájától.

Átadás a kábítószer más személy birtokába adása. Ha a címzett átveszi, megszerzi a kábítószer, a kábítószer juttató személy a kábítószer átad elkövetési magatartást valósítja meg.

Jelen ügyben a címzett nem vette át, nem szerezte meg a kábítószer, ezért az átadás nem valósult meg. A kábítószer átadása annak birtokba adását, a megszerzés pedig birtokbavételt jelent.

Nem tartotta irányadónak az ítélet táblája jelen esetre a Kúria Bfv.I.1.300/2015/8. számú határozatát, mert az idézett jogesetben a kiskorúak számára valóban átadás történt.

Helyesen minősítette a törvényszék a cselekményt a Btk.178.§ (1) bekezdés IV. fordulatába ütköző a (2) bekezdés c) pont szerint minősülő különösen jelentős mennyiségre elkövetett kábítószer birtoklása büntettként.

A cselekményt a törvényhozó 5-15 évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni. A törvényszék többnyire helyesen sorolta fel a büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket. Nem enyhít, hogy a birtokolt kábítószer mennyisége a különösen jelentős mennyiség alsó határához közelít. Nem enyhít az időmúlás sem, mert a két és fél éves időtartam, amelyet az ügy jogerős elbírálása igénybe vett, nem tekinthető az elévülési időhöz viszonyítottan értékelést érdemlőnek. Helyesen hivatkozott a védő ugyanakkor arra, hogy a vádlott beismerő vallomását nem rontja le, hogy azt ismerte be, amit nem tudott vitatni, az is közömbös, hogy az utolsó szó jogán adott hangot megbánásának. Az eljárás

során bármikor kifejezheti, hogy cselekményét megbánta, melyet enyhítő körülményként kell értékelni javára.

A vádlott az elkövetéskori fiatal felnőtt kora, a birtoklásra vonatkozó beismerő vallomása, megbánása, a súlyos autoimmun betegsége alapot ad arra, hogy vele szemben az elsőfokú bíróság által alkalmazott büntetés kerüljön kiszabásra. A vádlott súlyos betegségére is figyelemmel a speciális prevenció jelenleg megelőzi a generális prevenciót, az elsőfokú bíróság büntetés kiszabása megfelelő, súlyosabb büntetés kiszabására nincs szükség, a szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztése sem törvénysértő, a próbaidő tartama megfelelő.

Az Európa Tanács R. (2003) 20 sz. ajánlása kifejezetten azért született meg, hogy a fiatalok bűnelkövetésére adandó új, korszerű válaszokat kidolgozva adjon útmutatást Európa államainak. Ezek között az életkorhatárok felfelé kitolódásának elismerése, rugalmasabb kezelésének sürgetése (11. pont) is megtalálható. A hivatkozott 11. pont pedig a magyar büntetőjogban fiatal felnőttként meghatározott bűnelkövetőkkel kapcsolatos ítélkezési gyakorlat szempontjából bír jelentőséggel. A 11. pont azt tartalmazza:

Figyelembe véve a felnőtté válás időszakának a meghosszabbodását, lehetővé kellene tenni, hogy a fiatal felnőttek a fiatalokhoz hasonló bánásmódban részesüljenek és velük szemben ugyanolyan intézkedéseket alkalmazzanak, ha a bíró úgy ítéli meg, hogy még nem olyan érettek és cselekményükért nem annyira felelősek, mint valóban felnőtt társaik.

Egyetértett az ítélőtábla az eggyel enyhébb - a Btk.35.§ (2) bekezdésére alapított - végrehajtási fokozat alkalmazásával is esetleges végrehajtás esetére a betegség természetére figyelemmel.

Az ítélőtábla ugyanakkor úgy látta, hogy a szabadságvesztés felfüggesztésének próbaidejére a Btk.69.§ (1) bekezdés e) pontja alapján szükséges a pártfogó felügyelet elrendelése is, mert a próbaidő eredményes elteltéhez a vádlott rendszeres figyelemmel kísérése szükséges.

A Btk.70.§ (1) bekezdés c) pontja szerint a pártfogó felügyelet tartama azonos a szabadságvesztés felfüggesztésének próbaidejével.

A Btk.71.§ (1) bekezdése szerint a vádlott köteles általános magatartási szabályként a jogszabályban előírt magatartási szabályokat megtartani, a pártfogó felügyelővel rendszeres kapcsolatot tartani, részére az ellenőrzéshez szükséges felvilágosítást megadni.

Az ítélőtábla figyelmezteti a vádlottat, hogy a Btk.87.§ c) pontja alapján a felfüggesztett szabadságvesztést végre kell hajtani, ha az elkövető a pártfogó felügyelet magatartási szabályait súlyosan megszegi.

Az ítélet járulékos rendelkezéseit az ítélőtábla helytállónak tartotta.

A Be.599.§ (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen eljárva a Be.606.§ (1) bekezdése alapján a törvényszék ítéletét megváltoztatta, egyebekben annak helyes indokainál fogva a Be.605.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

**Budapest, 2019. június hó 20. napján**

**. Lassó Gábor sk.**  
a tanács elnöke

**Dr. Fatalin Judit sk.**  
előadó bíró

**Radnainé dr. Solymosi Viktória sk.**  
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 2019. március hó 13. napján kelt 8.B. 34/2018/22. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.97/2019/11. számú ítéletével eszközölt változtatással 2019. június hó 20. napján jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajthatóvá vált.

**Budapest, 2019. június hó 20. napján**

**Dr. Lassó Gábor sk.**  
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Hornyákné Sléder Ágnes  
tisztviselő